

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania, powód W. T. domagał się zasądzenia od pozwanego W. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) kwoty 1.529,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty tytułem zaległego wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Nadto domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pracę u pozwanego zakończył w dniu 20 stycznia 2017 r. i nie otrzymał od niego wynagrodzenia za okres od 1 do 20 stycznia 2017 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop za okres od 1 lipca 2014 r. do 20 stycznia 2017 r. na konto, które uprzednio wskazał. Podniósł, że pracodawca przelał te kwoty na rachunek bankowy konkubiny i na tamtym rachunku doszło do zajęcia części tych świadczeń przez komornika sądowego. Oświadczył, że podawał pracodawcy numer konta, na które ma przelać wynagrodzenie i ekwiwalent we wrześniu 2016 r. Zaznaczył, że od października 2016 r. jego wynagrodzenie wypływało na właściwy rachunek bankowy.

W dniu 29 września 2017 r. tut. Sąd nakazał pozwanemu W. G. w postępowaniu upominawczym, żeby w terminie 14 dni zapłacił na rzecz powoda W. T. kwotę 1.529,73 zł netto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 stycznia 2017 r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany W. G. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że w okresie trwania stosunku pracy systematycznie uiszczal na rzecz powoda wynagrodzenie na rachunek uprzednio przez niego wskazany. Dodał, że wypłacał powodowi należne wynagrodzenie, z którego potrącane były określone kwoty w związku z dokonanymi zajęciami komorniczymi. Zaznaczył, że powód w związku z trudną sytuacją materialną zwrócił się do niego z prośbą o przelewanie wynagrodzenia na rachunek bankowy, którego właścicielem jest syn powoda – D. T.. Pozwany zgodził się na prośbę powoda i od października 2016 r. uiszczal wynagrodzenie na rachunek bankowy D. T.. Podkreślił, że w związku z problemami finansowymi nie był w stanie w terminie wypłacić powodowi wynagrodzenia za styczeń 2017 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Dodatkowo wskazał, że w dniu 25 kwietnia 2017 r. przelał na konto nr (...) kwotę 2.905,34 zł netto, na którą składała się kwota 1.792,44 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę oraz kwota 2.581,84 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Z kwoty tej pozwany potrącił kwotę 91,22 zł w związku z zajęciem komorniczym. Dodał, że również w dniu 25 kwietnia 2017 r. wypłacił powodowi kwotę 111,39 zł tytułem ekwiwalentu za 1 dodatkowy dzień pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. T. i W. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) od 1 lipca 2014 r. do 20 stycznia 2017 r. łączył stosunek pracy. W okresie zatrudnienia W. T. wykonywał pracę kierowcy – magazyniera, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ostatnio miesięczne wynagrodzenie W. T. wynosiło 2.689 zł brutto.

Stosunek pracy ustał za porozumieniem stron z dniem 20 stycznia 2017 r.

Niesporne, a nadto dowód:

- przesłuchanie W. T. w charakterze strony – k. 84-85,
- umowa o pracę z dnia 1 lipca 2014 r. – k. 8 cz. B akt osobowych powoda,
- umowa o pracę z dnia 31 grudnia 2015 r. – k. 11 cz. B akt osobowych powoda,
- świadectwo pracy z dnia 20 stycznia 2017 r. – k. 2 cz. C akt osobowych powoda,

- porozumienie stron – k. 1 cz. C akt osobowych powoda.

Początkowo W. T. wyraził zgodę na dokonywanie wypłaty jego wynagrodzenia w formie przelewu na konto prowadzone przez (...) Bank na nr rachunku (...).

Niesporne, a nadto dowód: oświadczenie – k. 10 cz. B akt osobowych powoda.

Oświadczeniem z dnia 4 stycznia 2016 r. W. T. wyraził zgodę na wypłatę jego wynagrodzenia na nr rachunku (...), prowadzonego przez (...) Oddział III w S., którego właścicielką jest jego partnerka M. P..

Niesporne, a nadto dowód:

- przesłuchanie W. T. w charakterze strony – k. 84-85,

- oświadczenie – k. 13 cz. B akt osobowych powoda.

W październiku 2016 r. M. P., która podobnie jak W. T. była zatrudniona u W. G. poprosiła o przelewanie należnych im wynagrodzeń na konto ich małoletniego syna D. T.. Pracodawca wyraził na to zgodę.

Niesporne, a nadto dowód: przesłuchanie W. G. w charakterze strony – k. 85-86.

Wynagrodzenie W. T. i M. P. za wrzesień, październik, listopad i grudzień 2016 r. W. G. przełał na konto małoletniego D. T..

Niesporne, a nadto dowód: potwierdzenia przelewów – k. 42-46.

W dniu 25 kwietnia 2017 r. W. G. wypłacił W. T. kwotę 2.905,34 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za styczeń 2017 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Również w dniu 25 kwietnia 2017 r. W. G. wypłacił W. T. kwotę 111,39 zł tytułem ekwiwalentu za jeden dodatkowy dzień pracy.

Od należnej W. T. kwoty wynagrodzenia za styczeń 2017 r. W. G. odjął zajęcia komornicze w wysokości 1.529,73 zł.

Przelew został wykonany na rachunek bankowy M. P..

Niesporne, a nadto dowód:

- potwierdzenie przelewu – k. 47,

- potwierdzenie przelewu zajęć komorniczych – k. 22,

- historia rachunku M. P. – k. 21-21v

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało uzasadnione.

Ostatecznie przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu było żądanie zapłaty kwoty 1.529,73 zł tytułem wynagrodzenia za okres od 1 do 20 stycznia 2017 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach. Zdaniem sądu dowody z dokumentów stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Nadto strony nie kwestionowały treści ani prawdziwości złożonych dokumentów. Zeznania stron sąd uznał za wiarygodne w całości, jako korespondujące ze sobą wzajemnie oraz z treścią dokumentów zgromadzonych w

sprawie. Wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia nie była kwestionowana przez pozwanego co do wysokości i stanowiła równowartość kwoty zajętej przez komornika sądowego na koncie konkubiny powoda.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.p. pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub innych przepisach prawa pracy. Wypłaty wynagrodzenia dokonuje się w formie pieniężnej; częściowe spełnienie wynagrodzenia w innej formie niż pieniężna jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy przewidują to ustawowe przepisy prawa pracy lub układ zbiorowy pracy. Obowiązek wypłacenia wynagrodzenia może być spełniony w inny sposób niż do rąk pracownika, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy pracy lub pracownik uprzednio wyrazi na to zgodę na piśmie (art. 86 § 2 i 3).

Zgodnie zaś z art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Należy zauważyć, że zasadą jest to, że wypłaty wynagrodzenia dokonuje się do rąk pracownika. Możliwe są jednak odstępstwa od ww. sposobu, bowiem pracodawca obowiązany jest uwzględniać także wolę pracownika w tym zakresie. Obowiązek wypłacenia wynagrodzenia może być spełniony w inny sposób niż do rąk pracownika, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy pracy lub pracownik uprzednio wyrazi na to zgodę na piśmie (art. 86 § 3 k.p.). W takim przypadku dokonuje się wypłaty na rachunek wskazany przez pracownika, przy czym przepisy nie wprowadzają w tym zakresie ograniczenia, że rachunek musi należeć do pracownika. Przy zachowaniu pisemnej formy zgody pracownika na wypłatę wynagrodzenia w określony przez niego sposób (przelew na konto) dopuszczalna jest realizacja wypłaty wynagrodzenia na rachunek bankowy innej osoby. W myśl wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2003 r. (I PK 324/02, OSNP 2004, nr 18, poz. 313) wymaganie pisemnej zgody pracownika na bezgotówkową formę wypłaty wynagrodzenia za pracę (art. 86 § 3 k.p.) ma ściśle bezwzględnie obowiązujący charakter, a postanowienie regulaminu pracy dopuszczające ustną zgodę jest nieważne (art. 9 § 2 k.p.).

W niniejszej sprawie bezsporne jest to, że W. T. należała się wypłata zaległego wynagrodzenia za okres od 1 do 20 stycznia 2017 r. oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za cały okres zatrudnienia. Również bezsporne było to, że pozwany wypłacił na rzecz powoda łącznie kwotę 3.016 ,73 zł netto tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Spór dotyczył tego czy wypłata zaległych świadczeń na konto partnerki powoda zamiast na konto ich małoletniego syna jest spełnieniem świadczenia czy też nie.

Zgodnie z art. 454 k.c. jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia; jeżeli wierzyciel zmienił miejsce zamieszkania lub siedzibę po powstaniu zobowiązania, ponosi spowodowaną przez tę zmianę nadwyżkę kosztów przesłania. Jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem dłużnika lub wierzyciela, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa (art. 454 k.c. § 2). Powyższy przepis stosuje się w sprawach z zakresu prawa pracy na mocy art. 300 k.p., który stanowi, że w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy miejscem wykonania zobowiązania polegającego na spełnieniu świadczenia pieniężnego w obrocie bezgotówkowym jest miejsce, w którym znajduje się rachunek bankowy wierzyciela (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1992 r., III CZP 138/92, OSNCP 1993, Nr 6, poz. 96).

Należy również wskazać, że pracownik może zmienić dyspozycję wypłaty wynagrodzenia, tzn. poinformować pracodawcę na piśmie o zmianie banku, zmianie numeru konta bankowego lub też o tym, że od danego dnia wypłata wynagrodzenia powinna być dokonywana nie na konto, a do rąk pracownika. Skutki niepoinformowania pracodawcy o zmianach lub przekazania mu z opóźnieniem przez pracownika na piśmie pracodawcy numeru konta bankowego obciążają pracownika.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nakazuje uznać, że należne W. T. świadczenie nie zostało spełnione na jego rzecz zgodnie z ustną dyspozycją powoda. Jak wskazał powód w swoich zeznaniach jego konkubina M. P. w imieniu powoda poinformowała pracodawcę powoda w październiku 2016 r. o zmianie numeru rachunku bankowego, na który należy przelewać należne powodowi i jej wynagrodzenie. Było to konto ich małoletniego syna D. T.. Pracodawca począwszy od wypłaty wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2016 r. przelewał wynagrodzenie na wskazane konto D. T.. Potwierdzają to zarówno jego zeznania stron oraz przedłożone do akt sprawy kopie potwierdzeń przelewu.

Należy zauważyć, że pozwany już po okresie zatrudnienia powoda wypłacił mu zaległe wynagrodzenie oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop wbrew żądaniu powoda na konto jego konkubiny M. P., przez co kwota 1.529,73 zł została zajęta przez komornika i powód nie mógł nią dysponować, zatem świadczenie nie zostało spełnione na rzecz powoda we wskazane przez niego miejsce.

W ocenie sądu pracodawca winien spełnić świadczenie poprzez wypłatę zaległych świadczeń na konto małoletniego D. T., na które już wówczas regularnie przelewał wynagrodzenie powoda i M. P. od października 2016 r.

Pozwany wskazywał, że dokonał wypłaty zaległego wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop na konto M. P. ponieważ został pouczony przez inspektora Państwowej Inspekcji Pracy, że wypłaty ma dokonać na rachunek który został formalnie wskazany przez powoda. Argumenty pozwanego nie mogą się ostać. Pozwany w żadnej mierze nie udowodnił swoich twierdzeń. Na ich poparcie nie przeprowadził żadnego dowodu z dokumentów ani ze źródeł osobowych. Nie przedstawił również postanowienia PIP, na które powoływał się w swoich wyjaśnieniach. Również takie pouczenie nie wynika z analizy treści pisma Państwowej Inspekcji Pracy przedłożonego do akt sprawy (k. 13).

Godzi się zauważyć, że pozwany już w październiku 2016 r. zaaprobował zmianę rachunku bankowego, na który miał przelewać wynagrodzenie powoda i M. P.. Dotarło do niego zatem oświadczenie woli powoda co do nowego sposobu wypłaty wynagrodzenia. Skoro zatem pozwany uznał taką zmianę i systematycznie przelewał wynagrodzenie powoda na konto małoletniego D. T., to zaległe wynagrodzenie i ekwiwalent za niewykorzystany urlop winien również przekazać na konto małoletniego D. T., zgodnie z ostatnią dyspozycją powoda w tym zakresie. Wiedział, że uprzednia pisemna dyspozycja powoda złożona w tym zakresie jest nieaktualna.

Sąd zauważył, że wynikający z art. 86 § 3 k.p. wymóg zachowania formy pisemnej oświadczenia woli w przedmiocie innego sposobu wypłaty wynagrodzenia niż do rąk pracownika nie warunkuje ważności takiego oświadczenia. Zgodnie bowiem z art. 73 § 1 k.c. jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności. Takiego rygoru wspomniany przepis Kodeksu pracy nie przewiduje, co oznacza, że ta konkretna forma została zastrzeżona dla celów dowodowych. Sąd doszedł zatem do wniosku, że ustna modyfikacja dyspozycji powoda co do sposobu wypłaty wynagrodzenia może zostać uznana za skuteczną tym bardziej, że z okoliczności sprawy wynika, iż pracodawca w okresie od października do grudnia 2016 r. postępował zgodnie z dyspozycją powoda przelewając mu wynagrodzenie na konto syna powoda. Ponadto w sytuacji, gdy pozwany wiedział o cofnięciu przez powoda zgody na przelewanie wynagrodzenia na konto M. P., w razie podjęcia wątpliwości co do sposobu spełnienia świadczenia, powinien wypłacić powodowi wynagrodzenie do rąk własnych.

W tej sytuacji dokonanie wypłaty wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy na rachunek bankowy konkubiny powoda nie było zgodne ze znaną pozwanemu wolą powoda i doprowadziło do zajęcia części tych świadczeń przez komornika sądowego, przez co świadczenie nie zostało de facto spełnione co do kwoty 1.529,73 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, że roszczenie o wypłatę kwoty 1.529,73 zł tytułem wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za urlop jest uzasadnione. Uznanie roszczenia jako zasadnego prowadziło do zasądzenia dochodzonej kwoty w punkcie pierwszym wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego W. G. na rzecz powoda W. T. kwotę 1.529,73 zł netto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Podstawę takiego rozstrzygnięcia stanowił art. 85 § 2 k. p., w myśl którego wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych dziesięciu dni następnego miesiąca kalendarzowego oraz art. 481 § 1 k.c. (poprzez art. 300 k.p.) stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z dniem 20 stycznia 2017 r. strony rozwiązały stosunek pracy, co skutkowało obowiązkiem wypłacenia powodowi należności wynikających z łączącego uprzednio strony stosunku pracy. Jak wskazano powyżej należności w zakresie kwoty 1.529,73 zł nie zostały powodowi wypłacone przez pozwanego, stąd też pozwany pozostaje w opóźnieniu w wypłacie tej kwoty co najmniej od dnia 23 stycznia 2017 r. Stąd też Sąd zasądził od pozwanego żadaną przez powoda kwotę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tego dnia do dnia zapłaty, co odpowiada ostatecznie sformułowanemu żądaniu pozwu.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono w punkcie drugim wyroku w oparciu o art. 113 ust. 1 w zw. z art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz.U. z 2016 r., poz. 623) obciążając nimi pozwanego. Kwota 77 zł stanowi należną opłatę od pozwu wynoszącą 5 % kwoty żądania pozwu zasądzonej w punkcie pierwszym wyroku.

W punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)